

א

בְּדֶרֶךְ

נער את-האבק מעל רגליך, הנודה, שב עמנו בצלה,
 את-לחמנו אכל וממימינו שתה.
 וספר לנו את-כל-הקורות אותך על-דרכי גְּדוּדֶיךָ. מה
 הורה בנפשך כל-שחר, ומה מת בך, מה אָבַד לך, מה עָקַב
 אותה עם כל-שקיעה. – הִיְהִי הַיְתָה לְךָ תִּקְנֵת-זוֹת אַחַת וְנִפְשֶׁךָ
 צְמֵאת-הַנְּגוּהוֹת עֲטָפָה אוֹתָהּ בְּזוֹהְרֵי אֲרָגְמֵן-הַשַּׁחַר, טְבֵלָה
 אוֹתָהּ בְּזוֹרֵי טֵל, צְלוֹל-הַגְּגוּנִים, בְּדָם הַשְּׂקִיעָה הַלּוֹהֶטת בְּאֵשׁ
 חֲלוֹם-קְדוּמִים, טַפְחָה אוֹתָהּ עִם נִצְנֵי-אָבִיב מְלַבְּבִים, תַּחַת
 קַרְנֵי סַהַר כְּחֵלוֹת-כֶּסֶף? הִיְהִי הַיְתָה תִּקְנֵתךָ תְּמִימָה כּוֹה, בְּרַח
 וְעֵזָה כּוֹה, כִּי שׁוֹקֵטָה וּבּוֹטְחָה עֲבָרָה עַל-פְּנֵי כָּאֵב וְעַנִּי וְתַעֲלֹז
 לְקִרְאָת בְּרָקִים פּוֹלְחִים לַיְלֹת-סוּפָה שְׁחוֹרִים, לְקִרְאָת פֶּרַח
 צְרִירִי, אֲשֶׁר שָׁכַח הָאָבִיב עַל-פְּנֵי דְרֹךְ-שְׂמָמָה בֵּין קוֹצִים

ונחית-קלעו... או יש אשר משכה אותך לפעמים, צנקה ותדלתי
 און, אל אבני-החזקת החדות, בהן נגפו רגליך, ותלחש-לך חרש
 על-אונך, כי תשרט בהן בלדך העלוב שרשתי-אוש עד-זוב דמך
 הרומתו... ובקששך בדרךך מערות ונקי-קורים האם לא
 סתתה אותך תקנותך לפעמים לבוא בהם ויהקבא שם מפני
 אור-השמש, להקבא צמק צמק ולנצחו וכי עברת על-פני ימים
 זועפים, בהדוף סער את-גליהם, האם לא נראתה לך תקנותך
 קטנה כזו, בזויה-שבייה כזו, רכה ורפה קמוף אמה, ככל-
 מה-שגדלת, שעששה וסנקה נמשך העורגתו... ובהתנשב על-
 דרךך האויב האדיר, הנות, זה השוחק והלוצג לקל-שחר
 ולכל-תקנה, היכל יכלה תקנותך הגדולה להתרומם אז מצל
 בגורלך, מצל לצרף וצללי, לנאל מבין צרפי השורף את-
 נמשך המספרת, לקבות לו ערך ולגדר בצד הד שחוקו
 הנוקאו... הו, נודדו אינה ניצוץ-שלא ניצוץ-קדומים נשקף
 לנו מציניך, אינה רז צמק ונצחי רומז לנו מבטך, אינה דרור
 שרא מתפרץ ועובר קל-גדר וכל-גבול, מתפתל, יחד עם-דאגת
 רבת-האחריות, בין קמטי מצטף... הנך אהב את-הדוכים
 הארבים ההולכים אל-הסוף, הנך נודד בהם ותקנת
 סתר אדירה שוכנת בלדך, מקננת בנמשך, תקנת חוף-נוף
 אחרון - הגידה לנו, מה-מספרים לך פרסמים, מה-לוחשים
 מה-פותרים הם לך...

נודד, נודדו מדוע הנך עובר מצליחו מדוע אינך
 עומד, אינך עונה, אינך מורה שמעה, הלא גם-אנחנו אהבים

את הדרך הקצרה המובילה, הקוסמת ופונה ומשקה אליה ונצח...
 הלא גם הנהנו אהיה אנו, כמוך בודדים שכולי-כרגע ואוהבים
 הנהנו את הדרך בקולב איש את-מולדתו, את-ש-י-לדתו,
 את-בית-אבינו. הלא גם לנו היא שרה את-שיריה עם לילות
 סתו, שירי בנצעים תקומות-בנצחים. הלא גם לנו ספרה את
 אגדות-השקלא שעת, אגדות בצורה ותבנית מימי-קדם, אשר
 על-ישיהם שנו בה, בקשו בה את-הלחיהם ואת-אמנם. את
 אבניה שמו לקרא-שוחם, עמי צניה היו להם לנו סוכה
 וקרנף סקול חדר אל-תשום, קרד בקשיו השקומות את
 אגדות-הקומם האה-ו-נת... הלא גם באנינו התאוננה עם
 אפודי-מירב ענמים, כי צריכה וצוובה נשאה, עמה כי
 תולו על-ברי-ארה קדומים ונאש בני-האדם שכהה את-בנצעים
 הנהנה שעת, כי את-הרחוק לא קינו עוד, אליו לא ישאש
 וחשי האגדות נעלמו פני-ירוחם... האנהנו, בודדים וצוובים
 עמו, ששרנו לה את-אמנותנו ולא בדרנו בה ימי צניה,
 שסבנו את-הספרה, קמנו אל אי-הסוף, צרנו אל הרחוק
 צריחוק ואל-ימינו השנו, בקשנו...

נודה, דק בתר-יצן עמדנו בדרנו ונחשן קמא את
 שירן גודי-תנצח, ופסק שחור וור המנוב אל-נפשנו, וסוד
 תולמות השקה וחזו רשט בלבנו, ותנצח - עה ותנו - והספר
 לשנים, לימים, לרנעים... מאו כהנה רחשו ונצקה נפשנו
 וספן שירי ושיא, חשק חשט תנודה, לא ירנו עוד, ובאין
 ספרה לנו שנינו ובאין תנה בלבנו תועים אנהנו כנתיבות
 החיים...

גודר, הגד לנו, איך ועל־מה תחזיק מעמד ברגשי
המנהג הגדולה, ברגשי שקיעת הנפש ודכדוכה, ועת ליל-
חשכה, יכס את־הכל בלילה, עת נוככיך נבנים ואלהיך שוקע
ויוֹרד וְדל וְאָמַר לא תכירה עוד, לא תאמין בו עוד – הַה,
אימה תסמיר או את־נפשך, הגודר, נפש שכולת־אלהים, עקבה
ומיִלְלָתוּ...
אָבֵל הַגּוֹדֵר כְּכֹר הַרְחִיק לְלֵכָה. אֵינן זֹאת כִּי אֵין לְדַרְכּוֹ,
כִּאלֹו בַּעֲצֵם הַרְאִשׁוֹנָה כְּחִיּוֹ קָצֵם אֶת־פְּנֵי הַשָּׁמֶשׁ, אֲשֶׁר נִרְקָה
עַל־קִצּוֹת הַמְּזוּרָח הַיּוֹקֵד.

שָׁם, בְּמָקוֹם יִשְׁבְּנו אֲנַחְנוּ, עוֹד גִּבֵּר הַזֵּילָה עִם שְׁמִיר-
צִלְלוֹ וְזוֹהֵר־כּוֹכְבֵיּוֹ. וְאֶחָד מֵאֲתָנּוּ אָמַר וְקוֹלּוֹ כְּקוֹל־אוֹב:
– וְהֵא נֵרָא הִנֵּה לְעָמוֹ, לְשִׁמְעַ לְעִגּוֹת, פֶּן יִפֹּל גַּם לוֹ
חֶבֶל בְּגוֹרְלָנוּ...
שְׂמַח רַבֵּעַ וְהוֹסִיף:

– כִּי הֲלֹא כְמוֹנוּ כְמוֹהוּ... כְמוֹנוּ כְמוֹהוּ...
וַיְהִי לָנוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נוֹרְאִים וְקָרִים כְּאֵמֶת. הֲלֹא
אֲנַחְנוּ תַּפְצְנוּ לְהֵאמִין, כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר, כִּי יֵשׁ חַלּוֹם וְתַקְנָה רַבָּה
יֵשׁ, וְאִם לֹא כְּנַפְשֵׁנוּ אֲנוּ – בְּנַפְשׁ הַגּוֹדֵר הַזֶּה...
ב

עַל הַסֵּדֵן

הַבְּרוּזֵל רַמֵּץ בִּלּוֹ וְאֲנִים כְּנַחֲלָה לֹוֹהֶטָה. הַנֶּפֶח שֶׁר שִׁיר
נוֹגֵה וְכַסְעֵם־בַּסַּעַם נִגַּב בְּקִצָּה סִינָרוֹ תַּחֲלֵל אוֹ בְּנוֹרוֹ כְּאֵמִיצָה,

מִשְׁשֶׁלֶת הַשְּׂרוּל, אֵת סִפּוֹת הַנּוֹעָה, שֶׁגִּלְשׁוּ לוֹ מִמִּצְחוֹ עַל פְּנֵי
הַיּוֹקֵדִים, הֵלֵם בְּסִטְיֵשׁוֹ עַל־פְּנֵי הַבְּרוֹזֶל הַרָף, שָׁנָה וְשִׁכְלֵל אֶת־
הַצּוֹרֵה אֲשֶׁר הִגָּה בְּלִבּוֹ.

בְּעַד הַחֲלוֹן הַדָּר שֶׁתֵּאֵם קִרְאוֹר־זֶהָ, אֲשֶׁר נוֹלַד זֶה
עִתָּהּ בְּחֵלֶל־הַעוֹלָם, רִשֵׁט וְשִׁחַק בֵּין רִבְבוֹת עִפְרוֹת־הָאֲבָק,
הַמְעוֹסִפּוֹת בְּאִיר־הַחֹדֶר, בְּאֶשׁ לְצִלְלִים, אֲשֶׁר הִתְעַרו סוּחַ זֶה
יָמִים וְחֻדְשִׁים, אֵת בּוֹא שְׁמֵשׁ־הָאֲבִיב, צָנַח עַל יְדוֹ הַנְּטוּיָה
שֶׁל הַנֶּפֶשׁ, נִתְקַל בְּסֶדֶן וַיִּשְׁתַּרַע יָשָׁר עַל־הַרְצָפָה. הַנּוֹסֵחַ נָפֵא
אֶת־עֵינָיו וַיִּנְעֵץ אֶת־מַטְוֵה בְּתִבְלֵת הַמַּבְהִיקָה בְּעַד הַחֲלוֹן.
בְּמֵרוֹמִים פִּלֵּס לוֹ נֶרֶךְ הַשְּׁמֵשׁ בֵּין עֲבִי־הַעוֹפְרָת, סוּרָן לְקָרְעִים
וַיִּגַּל אֶת־פְּנֵי הַשְּׁמַיִם. וְקָפוּ הַעֲצִים אֶת־צִמְרוֹתֵיהֶם נִיּוֹדוּ לְשִׁמְשׁ
עַל חֶסֶדוֹ בְּנִצְנוּץ סְטוֹר־צִי־צִיָּהֶם, שֶׁחִקוּ הַפְּרִחִים בְּגוּגֵי־אֲבִיבָם
וְהַאֲדָמָה הַרְצָנָה שְׁמַחָה עֲכֵלָה לְקִרְאֵת יוֹדָה. הַאֲוִיר הִצָּח
וְהַמְבָּשָׁם, הַשְּׁמַיִם הַטְּהוֹרִים חוֹלְמֵי אֲנֻנֵת־תְּכֵלֶתֶם הַרְחֹקָה,
הַשִּׁיר הַצּוֹהֵל שֶׁל זִי־הַנְּתֵר, הַנּוֹשָׂא מַעֲבָרִים, הִדְרוּ אֶל־בֵּב
הַנּוֹסֵחַ וְאֶל־נִשְׁשׁוֹ וַנְּדָמָה לוֹ, כִּי גַם שָׁם בְּמַצְמָקֵיהֶם לְהֵט שֶׁתֵּאֵם
אוֹר גְּדוֹל נִישַׁב רוּחַ צֵת, רוּחַ תְּקֵנָה רְצֻנָה וְחֻזְקָה, תְּקֵנָה
קְדִילֵת יֵשׁי נְעוּל, אֲשֶׁר תִּהְיֶה לָּם בְּסִטְיֵשָׁה עַל־הַנּוֹסֵחַ הַנְּדָמָה
וְתִלְחֵשׁ לָהּ כִּי רַחֵק וְתִמְנֵן לָהּ כְּנִסִּים וְתִשׁוּקָה רַבָּה וְהַתְּלַחֲבוֹת
קְדוּשָׁה... הַתְּבַלֵּט חֲזוֹנוֹ הַרְחֵב שֶׁל הַנּוֹסֵחַ, כְּאִלוֹ צָרָה לוֹ
הַבְּלָגָת נִיחָפֵץ לְקָרְעָה וְלִהְתַּפְּרֵץ הַחוּצָה. עֵינָיו וְשִׁמְתוֹ לְחִשׁוֹ
תִּסְלַח־דְּמָמָה, אֵין מַלִּים, אֵין מַחְשָׁבָה, תִּפְלָה תִּרְתֵּן הַבְּרָה
צְמָתָה, הַבְּרֵת הַנּוֹסֵשׁ אֶת־מְרַחֲרָצָהּ וְאֶת־הַיֵּשׁי וְאֶת־הַדְּרוֹר
אֲשֶׁר מִסְבִּיב לָהּ.

עברו רגעים אחדים. הברזל התקרר. הששיש צנח מיד
 הנפח ויפל לארץ. האיש הפנה את-ציניו מחליון, לקח את-
 הברזל הקר ויחפץ להניחתי אל מקום הנלים. הוא ידע, כי
 עלמה בידו למת לו את-הצורה הנכונה, ידע - לא מאשר
 הסתכל בו, בקנהו בציר-אמן, כי אם מאמונתו הגדולה בעצמו
 בלתי-דיו, אשר לא כחשה לו מעולם, מאמונתו בזה, שגורי
 אדם קוראים לו מל... אבל איזה לתי פנימי, סתום ונר,
 הקריחו השעם לתביט במלאכתו בטרם יניחנה. הוא העיף את
 עינו בה ופתאם כאילו נראה לו, כי איזה דבר חסר בה
 איזה דבר גדול, עקרי ותכני... הרגשה של מרת-רות, של
 מכשול-פתאם, אשר עמד לו בדרך אשורו, התעוררה בלבו,
 בהוכחו לאתרוגה, אתרי בחינה רבה, כי יראה מידו לא
 הצורה ההיא, אשר הנה בלבו, כי אם תבנית בלתי מעובדת
 ומתארת, כי אם איזה גלם ריק, אשר רקעה ידו וצפתה בלי
 כל-מחשבה תחלה במתכת, נרגש וסוצר לקח את-הברזל
 וניחתי שוב על-הקדן. שוב התיקה אש לוקחת את-הברזל
 הנקפא, שוב הורידה יד אמיצה את-מהלפותיה עליה, אסס כי
 כבר חסרה זה האמונה וזה הבטחה שפולסנים ומחמיה באה
 התעוררות יתרה של עצבים גריים השתפכות של סופה
 פנימית וברקיי-חשד אל-היד ההולקת ויהי כבלותו - ולא נשא
 עוד את-ציניו אל-חליון, קברא לתביט אל-התכלת הנקת, אשר
 רקזה לו משום בקצרות חכה אל התקרר הברזל, וימטר
 וינחתי מעל הקדן וימן בו עין בוחנת, וסחד סמיר התנוב

אל נפשו, ומרצונה ידיו ויחגפחו סבכי גידיהן; שוב לא
 עלתה המלאכה בידו, שוב חסר מה דבר-מה, וקשה-ערת,
 באיו חסץ לנקם באב נפשו מנפשו הוא, צרף את הברזל
 בפעם השלישית, הלם וייצר צורה; וככלותו, שם בה לא רק
 את ציגו, כי אם מבט חודר ונזקב יותר, מבט הנוכח מפעמקי
 נפשו החרדה, מפעמקי הנחתו, אמונתו, אשרו ושסקו. בראשונה
 נראה לו, כי טוב הפעם מאז; אבל כעבור רבעים מעשים -
 והוא לא הסיר את ציגו ממנה - ניזכר, כי המעט אשר לא
 היטיב לעשות, כי עוד הרע שבפעמית, כי לא תבנית ולא
 תאר לברזל... ואז נסה בפעם השחרונה את כחו ולא חכה
 עוד אל התקרר הברזל, כי אם בעודו אדם ולוהט בלו אהוו
 בצבת ניגש אל החלון. קר נזרא הקשיא את דמו ורסט עבר
 את-כל-יצריו. איזו שנאת-נקם גליוסוף התעוררה בלבו אל
 הברזל אשר בידו - וקרני-השמש בהדליסון על-פני הברזל
 התלל דקרו כמחטים את ציגו... הוא זרק את הברזל אל
 פנה השקה ובנגעו בקל-הברזל האחרים וישמע קול צלצולם
 בקול שחוק אכזרי, אשר שחקו הברזל, הפטיש והסדון עליו...
 הוא ידע עתה: הוא שכה את הצורה, אשר הרמה נפשו
 עם בוא האביב. אבל גם את זה ידע: זאת היתה הצורה
 המשכללת ביותר, החזות הנשגבה ביותר, אשר לא עלתה עוד
 במחשבתו של שום נפת. נדמה לו, כי היא פרחה מזכרונו
 אל ארצה-העבר, הראשונה, אשר חדרה הנה ומצד את מבטו,
 נדמה לו, כי היא אשר נתנה בשיר קולתה בהנשאה על

גלִי־הַאֲבִיב הַחֲזִים... לַחַו תֵּשׁ וְרֹאשׁוֹ כְּבֹד עָלָיו. הוּא יֵשֵׁב
 עִם אֵת רֹאשׁוֹ בֵּין שְׁנֵי אֲגָרוֹסֵי הַמְּכֻנָּצִים, לְחֵץ בְּחֻזְקָה אֵת
 רִקְוֹתָיו וְרֹאמֶץ אֵת כָּל כַּחוֹת נַפְשׁוֹ, חֹפֵשׁ וְחֹפֵט בְּזֻכְרָוֹ וְיַחַפֵּץ
 לְזַכֵּר אֵת הַצּוּרָה שֶׁשָּׁכַח. הֵיא, אֵת כָּל חַיָּו הֵיא גֹמֵן עִמָּה
 בְּעָדָה...

וַיִּמִּים עָבְרוּ לְלֹא נַחֲמָה וְתַקְנָה.

לֹא־פָעַם נִדְמָה לוֹ, כִּי זָכַר, כִּי מָצָא אוֹתָהּ. הוּא תִּפְסֵשׁ
 אֵת הַפְּטִישׁ וַיִּפַּח בָּאֵשׁ הַלּוֹחֶשֶׁת עַד כִּי נִחַר גְּרוֹנוֹ - וַיִּהְיֶה
 כְּאֵלּוֹ חֹפֵץ לְהַקְרִיב לָהּ אֵת נַפְשׁוֹ בַּשְּׁלֵהֶבֶת - אָבֵל בְּאִמְצַע
 עֲבוּדָתוֹ נִסַּל הַפְּטִישׁ מִיָּדוֹ. טְפוֹת־הַנּוֹצָה קָסְאוּ עַל מִצְחוֹ מִפְּחַד
 נִיאוּשׁ.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר קָם מִשָּׁנָתוֹ בְּלֵילוֹת אֵי־מְנוּחָה, כִּי הֵיא בָאָה
 אֵלָיו בְּחֵלֹם. אֵשׁ אֲדָמָה סָלְחָה אֵת חֲשֻׁכַת־הַלַּיְלָה וּמַהֲלָמוֹת
 בְּבִדּוּת, בּוֹדְדוֹת וְרוֹדְפוֹת אֵשָׁה אֵת אֲחוֹתָהּ תַּחַת צְלָלֵי סֵהַר
 אָבִיב, בְּקֻצֵּוֹ בְּדַמְמָה הַנְּסוּכָה עַל הַכֶּלֶל, הַמְּלִיגוֹ לְמַרוֹמִים,
 לְמַרְתָּקִים, כְּאֵלּוֹ בְּקֻשׁוֹ דְּבַר־מֶת, כְּאֵלּוֹ תְּכַעֵו לְמִנוּחָה...

וְשׁוֹב וְרֹק אֵת פְּטִישׁוֹ מִיָּדוֹ. הוּא לֹא עָצַר כֵּחַ לְיִצֵּר
 אֵת מַחְשַׁבְתּוֹ הַגְּדוֹלָה, אֲשֶׁר הִנְתָּה נַפְשׁוֹ סְמוּגַת־הַנְּעֻגוּעִים. הֵיא
 סֹרְחָה לָהּ מִתַּחַת לְפְטִישׁ יַחַד עִם הַד הַמְּהַלְלָמוֹת, כְּאֵלּוֹ לֹא
 חִמְצָה לְהִיזוֹת בְּדַבָּרָה וְרִתּוּקָה לְעוֹלָם אֵל הַבְּרָזֶל הַקָּשָׁה.

לְפַעְמִים - וְהֵיא אֲחֻזָּה בּוֹ בְּחֻזְקָה, וּכְאֹהֲרָה, דוֹדָה בּוֹגָה
 נְעוּזָה, בְּקֻשָׁה אוֹתוֹ, כִּי לֹא יַעֲזֹבָנָה עוֹד, וְתִסָּפֵר בּוֹ לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ
 עִמָּה, לְרַחֵם אוֹתָהּ תָּמִיד, כִּי הֵלֹא הֵיא כְּחֶרֶה אוֹתוֹ, רֹק אוֹתוֹ...

ולבו נקרע און זיך גענויט פארהיטן איך-סוף ומשק איך-אויג.
 והוא הלם הלם בפטישו בקל-לח שריריו הדורכים בתוארו
 אותה לנגד עיניו החולמות; אבל כאשר קלה את מלאכתו,
 נוכח עוד עצם כי יזא דבר שאינו מתקן, צורה אחרת,
 ורה, נולדה - לא זו שיש...

והוא לא יכל לשפח אותה קליל, כמו שזא יכל להעלותה
 בקלה בזכרונה. בקל-לבו היה מאמין, כי הוא האחד, אשר
 היתה בידו ליצר את הצורה המשקללה והנפלאה הזאת, וכל
 ימי חייו התגעגע אליה, התיך, צרף ורקע את הבנוקל מאות
 פעמים, אלפי פעמים, הלם בפטישו נישם בו את כל נפשו
 את כל אונו הרב; אך לשוא - מאומה לא עלתה בידו - היא
 לא באה...

האמקלו הוא לא ידע, כי את נפשו שם על הפדן.

ג

שחרית

השמים גהירים, כחלים, עצמים נצנצים...

שחר עם סוף-הקוץ, ואני עומד על הדרך הריק והדומם,
 ונראה הכל מסביב כמו אחרי ליל-משטה נחג - המנגינות
 והמחולות חדלו, האורחים נסעו לביתם ואני האחד, האחרון,
 נשארתי סוף, מתמהמה ומבקש דבר-מה בטרם אלך, והדרך
 רומז לי קום ולך, גם אני הלך...

כן, גם הוא הלך ועולה בהר, משתרבב על שפועו,
 משתרך מעברו השני ועולה למרחקים, ושאל תמיד את נפשי

את שאלתו הרחוקה, ומסגה אותה תמיד.

ומאמת השמים הבחלים נחים שדות-הקצרות, מנהירים
 באנגלי הסל ולוטים אדי-שחר חורנרים-שקופים, ונחים השדות
 חבוקים ומתנמנמים, שקטים ושאננים, ומחכים מתוך שנתם
 אל החרף ואל השלג ומקוים וחולמים על האביב...
 הטן הספתי לשאל אותם דבר-מה על-אודות האביב,
 על-אודות עלומים, פרידתם ושובם, אבל אני, האדם, כזה
 זר להם.

ורוח זה וקריר יעבר בין עצר-השורה משני עברי-הדרך
 וקול זק ילחש בין העצים. העצים גומרים תפלת-פרידה לקיץ
 הגוע, ועומדים הם וקופים, מתנוצצים לאט-לאט ותפלתם נוחה
 וקלה וקולחת אל האויר הנח ואל קרחבי השדות, ושומע
 אני מתוך תפלתם את הנחת התחיה, את גסחון-האיתנים של
 החיים.

אני קרב ונכנס אל היער. תפעה נפשי לקלט אל קרבת
 את המנוחה הרבה ואת השלנה שמסביב, להתנוגב הרש ובאיך
 רואה אל בין נשמות העצים ולהתפלל עמיהן גם-היא שאננה
 ומאמינה.

ומתאם נח הרוח והיער נדם. אין עלה נע, אין רשרוש
 קל, רק קרני השמש נוצצות ורוצדות על סורי-הענבים,
 הנמתחים בלי-נוע בין הענפים, וכמו קסאה תפלת העצים על
 שפתם וכמו נתקה פתע מחשבתם, השמעו קול גרון סד
 בעברי-היער או הד אנתת אחיהם הנוגדעים

לא. אבל אני יודע ומרגיש את סבת שתיקתם, ואני
 שומע את הדיו העובר מעץ אל עץ:
 הסוה הזה בא הזה הזר עם שקפו בחיים, בנצח,
 באלוהים, בשמת-אמו מחללת כל תפלה...
 כזה מכרזים הם, מגיטים בי ובנפשי המלאה השתקכות,
 המסורפות ונחנקת מעצמת שירתה האלקה ומצוים לי לצאונ.
 אני מליט את פני בשתי ספוח-ידי יוצא מן היער:
 תה, אליו כמה אמלל אנכי וצירי, קטן נור בעולמך הגדול,
 יפחה נרו...

אבנים גדולות וכבדות רוכצות על חוף-הנהר והרות
 עובר על-פני חלקת המים, והגלים מכים לאט-לאט וברתמוס-
 נצח באבנים הישנות פה יובלים ונצחים וחולמות... אלי, אליו
 אלקים בשנים יעברו והאבנים תחלמנה פה חלום צור-מחצבתן,
 ותקשכנה אל שירת הגלים עם כל שחר נשחר, לא נעות
 ולא גדות, מאמינות אנוצחן ובהלום-שתיקתן ובכלתי-יראות את
 המות... והגלים מספרים להן ומספרים...

מה חמצתי להשאר פה אבן בין אבני-החוף האלה או
 גם בגרני-חול, הרובץ ומקשיב בתחמית נגלים, חולם את
 חלמו עם כל סהר וסהר, סופג בשלונה את קרן-קל-אור
 ואמר שירתו אל הנצח הגדול, הוא הקטן-הקטן...

ועולה אני בהר, עומד על ראשו וסוקר את הכל
 מסביב: את היער ואת השדות ואת הערפלים המתנדפים שם
 באסק, והרות מצליח על פני ומסלסל את שצרי וחוזר בין

קפוליי-אדתי וורם קר יצבר פתאום את גשרי... אין זאת כי
 חפץ הרוח לעורר את נפשי, אשר שכחה זה-שנים את
 תפלתה-שירחה.

ונפשי עורגת כה, קלה לתפלת... נאני נוסף על ברקי...
 חפץ אני להודות לאדון-על געד קל-מה-שנראיתי,
 ששפתי אל-קרבי גשטר ות, געד אינהסוף של זמר ותפלה
 ונצח.

חפץ אני לבקש ממנו דבר-מה... דבר קטן וקל, אשר יש
 לקל עשב ולקל שית, לקל גרגר ולקל גל, ורק לי, לאדם
 איננו.

ורועדות ברפי ודוקקה התפלה על לגי, אבל נפשי
 סגורה בעדה פתאום, קשת-ערוף, מלאה ארס וצמאת-נקמה געד
 בידותה הגדולה, געד מלחמתה הקשה, הנצחית. חפצה היא
 לתבץ עלבון-אשרה מאת העולם השוקט... לאו היא העוזבת
 המתלבטת בקאבה, לא התפלת עם אלה השאננים.

והריח עבר הלף למרחקים זהשמש יצאה על הארץ
 נאני עוזני עומד על-ברפי ונפשי סגורה ודוקמת וקשה
 לאבן.

הה יודע אני, כי עמק במסתרים בכה חבכה עתה.

ומסביב הלל עומד ומחכה, הלל שלו ורצון -

ורוחשים העצים ומסתרים הגלים -

ונפרדים גלים מאת הקרן ונפשם לא תכאב עליהם

ותקנות-התחיה בתפלתם.

ולא יקלה נפשי להזאק:
 הוּא אֵלַי בָּבֹא יוֹמִי, בְּמִנּוֹת שְׁמֵשׁ-חַיִּי, מִן לִי הַכֶּרֶת-
 בְּזַח קְזֹאת, אֵת הַקְּנֹת-הַתְּחִיָּה הַזֹּאת...

ד

הַאֲגֵדָה

הַבִּיטִי: עוֹד לֹהֶטֶת הַשֶּׁמֶשׁ בֵּין צְנִי הַמַּעֲלוֹנִים וּמִשְׁקָה
 סִדְמָה אֵת צְמֻרֹתֵיהֶם, אֲבָל עַל הַאֲרֶץ כִּכְר: יִרְדּוּ הַזָּלְזָלִים
 וְיִיחָזְרוּ עָרֵב בָּאִים וְנוֹדְשִׁים...

הַבִּיטִי: עוֹד לֹהֶטֶת נִפְשֵׁי, מִסְרַפְרַת וְשׁוֹמֵה מִמַּעַן
 שְׂרָבָד, אֲבָל לֹא-לֹאֵט זָלְזָלֵי-עָרֵב: יִכְפוּהוּ וְעוֹד מִצֵּט וְתַתְּבַע
 מְנוּחָה... סְפֹנֵת-שֶׁמֶשׁ תִּצְרַג לְדִמְדוּמִים קָרִירִים.

אֵף אֵת עוֹרֶךְ רִצְנוֹנָה וְצִמְאָה, אֵינֶךָ יוֹדַעַת אֵת הַעָרֵב
 וְאֵת זָלְזָלֵי, וְצִינֶךָ מִן קַרְנֵי-אֵשׁ, בָּאֵלוֹ לֹא עָבְרוּ עוֹד
 הַשָּׁמַיִם.

כֹּה צְדֻקָה אַתְּ: כֹּה רַבָּה שְׁלֵהֶבֶת אֲהַבְתְּךָ, כֹּה לֹא
 תִּשְׁבַּע נִפְשָׁךְ אֵת הַשֶּׁמֶשׁ, וְאֵנִי בָּצַע אֲכֹל שֶׁמֶשׁ וְאֲהַבְתָּ
 צְמֵאֵתִי לְזָלְזָה - - -

אֵנִי נוֹסֵף לְסִנְיַךְ עַל בְּרִכִּי וּמִתְחַנֵּן: עֲזֹבֵינִי, הַסִּירִי מִעַלִּי
 רַבַּע אֵת אֲכַפְדֶּךָ, רַחֲמֵי עַל נִפְשֵׁי, כִּי נִלְאִיתִי הַתְּחִלָּה עִמָּךְ,
 נִלְאִיתִי נִשְׂאָה אֵת שְׂעָרְךָ הַגְּדוֹל, אֵת עֲנֹךְ וְאֵת עֲלֶיךָ.

הַרְשִׁינִי רַבַּע וְאֲלֶיךָ לְשׁוֹכֵב אֵת נִפְשֵׁי בֵּין זָלְזָלֵי-עָרֵב
 וְנִלְזָלֵי-שִׁמְצָה אֲדֻמְדוּמִים וְאֲנוּחַ בֵּין פְּרִיחִים גְּמִים וְסִלְזָלֵי-סִנְיָה.
 אֲלֶיךָ אֵל אֲחֵי וְאֲשֻׁכַח אֹתְךָ.

מדוע אסוּתָּ בִּי וַתְּרַדִּי כֹה בְּחֻזְקָה, מִדּוּעַ הֵנָּךְ עָרִיצָה
 כֹּה־זֶה הִיא מִדּוּעַ לֹא עֲזַבְתִּיךָ בְּטַרְם רְפוּת הַיּוֹם, בְּהִיּוֹת עוֹד
 אוֹנִי בְּשִׁרְיִי, וְחִלּוּמֵי טַרְם הִתְלַקַּח לְשַׁחַר־אַהֲבָה אֲדִיר.
 רְאֵי, אֲחֵי שׁוֹחֲקִים, לְדוֹעִים לִּי: אִם גָּבַר אַתָּה מִדּוּעַ
 לֹא מְשַׁלֶּתָּ בָּהּ מִדּוּעַ יִרְאֵת מִפְּנֵיהֶו

וְאֲנִי יִדְעָתִי, כִּי כְּסִילִים וְחֲמִימִים הִמְוָה. גַּם אֵת אֱלֹהֵיהֶם
 הוֹרִידוּ מִשְׁמִיר־חַוִּינֵו וּמִמִּסְתַּבְּר־רִנְו עַל הָאָרֶץ וַיְשִׁימוּהוּ לְמִנְהַל
 עֲסַקְר־יוֹקֵם, וְגַם אֵת הָאִשָּׁה לְקַחוּ, אֵת הַעֲגָגָה וְהַחֲלֻשָׁה,
 הַמְּסַרְפֶּרֶת בְּסַח תְּאֻנָּתָה וְנִחְמָתָה, נִיחַעֲמָרוּ בָּהּ, נִיחַנְאוּ בְּלִבָּם,
 כִּי אֵת נַפְשָׁם חִסְמוּ בְּנִצְגוּעֵיהָ, כִּי מְשַׁלּוּ בְּאֱלֹהֵיהֶם וּבְאֱהָבָתָם.
 וְהֵם אֵינָם יוֹדְעִים, כִּי גַם־אֲנִי זֶה־בְּכֹר אֲשֶׁר נִצַּחְתִּיךָ,
 כִּי אֵת כַּחֲךְ לְמִדְתִּי, אֵת יִסְדְּךָ מִצִּיתִי, אֵת נַפְשְׁךָ סִגְרִיתִי וְלֹא
 אוֹתְךָ, הַנִּצַּבְתָּ מִה עָלַי, אֲנִי יִרְאֵה.

וְאִם גַּם הִשְׁאֲרָתָ לָךְ מֵעַט עָרְמָה, וְאִם לֹא חִדְלָתָ מִהִיּוֹת
 שׁוֹבְבָה וְחֲמִימָה, לְמַעַן הִקְטִיעַנִי תָמִיד, וְצַפְרִנִּיךָ עוֹדֶם שׁוֹרְטִים
 מֵעַט, וְשׁוֹנִיךָ עוֹד נוֹשְׁכוֹת מֵעַט, הֵן לֹא אוֹתָם יִרְאֵתִי.

— — — שָׁם עָמַק עָמַק בְּתֵהוּמוֹת נַפְשִׁי, בְּמִרְחָקֵי חִלּוּמוֹתִי
 טוֹיֹת לָךְ אֲנֻדַּת־קֶסֶם, וּמִקֵּל יִסָּה וּמִקֵּל נִשְׁגַּב אֲצִלְתָּ עָלַיִה וְעַם
 כָּל־שַׁחַר וְעַם כָּל־שְׁקִיעָה מִסְפַּרְתָּ אֵת לִּי אֵת אֲנֻדַּתְךָ.
 שָׁם הִרְחַק הִרְחַק בְּאַרְצוֹת חִלּוּמוֹתִי, בְּמִסְתְּרֵי נִצְגוּעֵי,
 עַל מִזְבַּח־אַהֲבָתִי הַיּוֹקֵד הַצַּבְתָּ אֵת סִמְלֵי הָאִשָּׁה הַיִּסָּה נִתְגַּלְלִי
 אֵת מִנּוּחָתִי.

תָּמִיד תָּמִיד אֲנִי רוֹעָה אוֹתָה עַל דְּרָכֵי־שְׁתֵּרִים וּבְמִרְאוֹת־

ליל... אני רואה את מצחה הנצח, הצופה למרחקים והוא כמו
מגלה גלויה, כתובה בכתב-חרטמים.

מה חספתי או להיות לחכמים ולחזוֹנֵי-נסתרות, למצן
אוכל לקרא במצחה הלֵבָן את-כל-אשר כתבו בו משוררים
שאָהבו ואֶהבות שָׁבוּ.

וממשל למגלה גלויה זאת יציר-קדומים מלא-רזים לֵבָן
בתלפזר.

מִיָּתוֹן והייתי לקוסם גדול, למצן אוכל לפתור אהבת
יציר-קדם.

ואת גזרתה כי אראה אשר דמתה לתמר שתול בענך
גנים, ותפסה ידי במקבת ובנציב-השֵׁשׁ... מה חספתי או להיות
לִטְסֵל גדול, לאמך-רשִׁים.

ובתהומות עיניך כי תביט נפשי רגע והתחללה. הלום
לצום, הלום פָּרָא ועו קורא לה משם. וחספתי להיות לאלוהים
אדירים, המושל בשמי-זוהר ובברק-שֵׁאוֹל.

ואתה, היפה והנסתרה, את געגועי העזים ואת כאב
אהבתי אליה גליתי נשא.

הלא היא היא אשר לותה את כל אחי הגדולים בכל
דור ודור. הלא לה שרו את שיר-אהבתם הראשון ואת שיר-
געגועיהם האחרון.

הלא היא גולה את מנוחתם תמיד ותהי להם למראה
קסמים ולאור מתעה כל-ימיהם על-אדמות.

ובמלחמותם הנקשות הלא היא סִכְכָה על ראשם בכנפיה

הצחורה, ובחפצם לנפץ את ראשם אל הסלע, הלא היא אשר
התיצבה ביניהם ובין הסלע.

והלא היא הייתה להם לגשר על פלתיהום רבה, לכוכב
בכל-ליל שחור, לקול-שדי, הקורא ממרחקי כל-ראשית
ואחרית.

ותמן להם גם כאבי-עולמים גם תקות-נצחים.
ונפשי נחלה מהם את אנדתם הנפלאה, את-כל-עונה
ומריה, ותאהב אותה בכל-עו-עלומיה והיא לוחטת ולוחטת,
נודדת ומבקשה ואינה מוצאה אותה.

ויש פי תמצא עם ליל-אביב אחד את אנדתה הצחורה
והיה בקום השחר ואבדה ממנה והיא תשוב ותבקש.

ואם יגעה עתה, אם נלאתה רגע מנשא את אש אהבתה

הגדולה, ותתחנן לך חרש: עד בוא השחר הרפיני.

הרפיני, אם תוכלי, אם אתה היא, אשר גזלת את שלות-

ערבי. פתרי לי רק הפעם, לחשי לי על אוני את רז אנדתך-

עוף, למען יונח לי הלילה.

כי לא לך אני צמא, לא אותך אני מבקש, כי אם

את אנדתך, את האשה הרחוקה, הנצבת מאחריך.

